

Som capaços de finançar l'atenció a la dependència?

Mario Cugat i Leseurs
President de FATEC

Diuem que la salut, el diner, l'amor i la cultura no es poden amagar. Cadascun és molt valuós i la persona que en té, vulgui o no, acaba no podent reprimir opinions, exhibicions, experiències, etc., que donen fe que posseeix algun d'aquests dons. I quan algú li explica penes o mancances, escoltarà amb interès i respecte, sí, i dirà allò de sempre: "et comprenc", "em poso al teu lloc i me'n faig càrrec", "t'entenc perfectament", etc. etc. Però no, no entendrà res, perquè només patint-lo s'entén el dolor de l'altre. Solament si existeix un fort vincle d'amor és possible sentir en carn pròpia el sofriment aliè.

Qui té el ronyó cobert, no pot comprendre el que significa no arribar a fi de mes o fer-ho per força, però amb un nivell de vida molt limitat. Pot agafar paper, llapis i calculadora i, a títol de curiositat, intentar organitzar-se a si mateix per tal de veure, per exemple, com es pot viure amb 600 euros al mes. I no se'n sortirà i es farà creus de com hi ha qui ho fa i acabarà deixant-ho córrer, entre altres raons perquè hi ha despeses desconegudes per al pobre, que per a ell són absolutament irrenunciables. I molts acabaran dient: bé, el món és així i jo no l'he organitzat, d'u-

na manera o d'una altra se'n surten, què hi pots fer.

Qui té salut no pot arribar a fer-se una idea del que significa l'esclavitud, l'espantosa creu de ser dependent, minusvàlid, disminuït, paraplègic, amputat, retardat, etc. De com això ho condiciona tot, ho limita tot, obliga a esforços físics, psíquics i mentals molt superiors per tal de, mínimament, tenir una possibilitat de vida acceptable i poder fer coses tan normals per als altres com aixecar-se del llit, netejar-se, posar-se les sabates, obrir o tancar una porta, resoldre problemes domèstics senzills, circular per la ciutat, estudiar o treballar, accedir a un lloc de lleure, tenir vida social, gaudir de l'amor, construir un futur mitjanament atractiu, cercar una espurna de felicitat.

La majoria de tots aquests situacions es milloren o resolen amb diners. Molts diners. Tants que, a ben segur, ens afectaran directament a la butxaca. I aquest és el problema. Però no tant perquè aleshores, les nacions, les societats, les empreses i les persones ja ens hem proveït d'informes de grans tècnics i professionals sobre prospectiva d'escenaris, valoracions financeres, càlculs de repercussions sobre l'economia, valoració de les inversions necessàries, afectació sobre el PIB, conseqüències sobre els fluxos migratoris, competències i responsabilitats de les diferents administracions, estudis sobre l'encaix amb els vigents programes electorals, etc. etc., documents tots molt ben treballats que demostren que no és tan fàcil, que les repercussions serien enormes i que el millor és preparar un bon Llibre Blanc "ad hoc", després constituir diverses comissions parlamentàries que ho estudiïn, llençar globus de sondeig i, en fi, qui dia passa, any empeny.

Tot això ve a cavall de la Llei

Estatal que estableixi un sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència, que no acaba d'arribar perquè es tracta de molts diners i no saben on trobar-los. I proliferen els estudis i les aportacions i les valoracions, etc. etc. per trobar el millor sistema de finançar-la. Diuen que no es pot acceptar que l'atenció a la dependència sigui un dret subjectiu per les possibles repercussions futures; que com que els serveis socials ja estan transferits, que s'arreglin les comunitats autònomes; que el cost és inassolible per als pressupostos de l'Estat: que si cedim en això haurem de fer-ho per altres atencions. I més i més.

També ens parlen diversos experts de la fragilitat del sistema de pensions i que en el proper futur no serà sostenible; que caldrà prendre mesures amb temps suficient per assegurar-lo; que per jubilar-se els joves d'avui es busquin la vida pel seu compte; que el Servei de Salut està desbordat financerament i que la despesa farmacèutica està fora de control; que l'estat del benestar trontolla, etc.

A part de tot això, és ben cert i, per tant, és imprescindible fer canvis, adaptacions i reestructuracions perquè el futur és incert i cal ser prudents i no podem comprometre les pròximes generacions de forma irresponsable. Però al mateix temps ens diuen que l'economia d'Espanya i de Catalunya va força bé, que fins i tot millorem les mitjanes europees, que la immigració aportarà alguna ajuda, que l'ampliació de la Unió Europea serà positiva a mitjà termini, etc. També sabem que el sol no s'apagarà i que els circuits turístics funcionaran bé, que el consum intern és fort, que la indústria i el comerç hauran d'adaptar-se però continuaran i

